

Regres til det Land, hvori Staden har fundet Sted, i Overensstemmelse med, at det affendende Postvæsen har betalt det Land, hvori Staden sker, en Assurancepræmie. Det er naturligvis meget let for det affendende Postvæsen at udfinde, hvor, paa hvilket Territorium denne Stade eller dette Tab har fundet Sted, thi der udveksles jo paa enhver Grænse Bevis for Modtagelsen af saadanne Forsendelser, og det er ogsaa udtrykkelig sagt her et andet Sted i Konventionen, at netop paa den Maade skal Beviset føres, idet der siges, at ethvert Postvæsen paa den hele Rute bærer Ansvar for Brevet, naar det ikke enten kan producere et Bevis for Afleveringen til Adressaten eller kan give Bevis for, at det har afleveret Brevet til det følgende Postvæsen. Nu komme vi til en Bestemmelse, som har givet den høitærede Minister Anledning til en — jeg beklager at maatte sige det — høit mærkværdig Fortolkning. Der staar nemlig, hvad der ogsaa blev omtalt sidste Gang her, at Betalingen af Skadeserstatningen skal ske snarest muligt, dog senest inden Udløbet af et Aar. Mig forekommer dette at være ganske klart. Forpligtelsen er tilstede til at betale, men ved at der siges, at den skal betales inden et Aar, indrømmes der slet og ret Kredit paa et Aar. Nu er det ganske vist, at Kredit paa et Aar kan synes temmelig lang, men paa den anden Side tilkommer det ikke os at tale om de Grunde, der muligvis kunne have bevæget Bedkommende til i sin Tid at etablere en saadan Kredit. Der kan imidlertid tænkes Forskjelligt. Der kan f. Ex. være Tale om et stort Parti Obligationer, som kunde være forpundet, og man kunde ønske at være fri for øieblikkelig at udbetale et saa stort Beløb. Man kunde ønske muligvis at faae opdaget dette Thyri og slippe for denne Udbetaling. Forøvrigt er det ikke noget Ualmindeligt, værtimod noget ganske Ualmindeligt, at der saaledes betinges ved Assuranceforretninger Kredit, saaledes ved Søassuranceforretninger. Der er ingen Assurance, som kan fordre Betaling førend to Maaneder efter, at han har produceret den lovformelig opgjorte Dispatch. Forsvinder et Skib sporløst i Søen, saa, hvis det er flet i europæiske Farvande, sker Betalingen først 3 Maaneder efter den sidste Efterretning, man har om dette Skib, og hvis det sker paa længere borteliggende Farvande, først 6 Maaneder efter. Men det staar i hvert Fald dog vistnok fast, at fordi man betinger sig en Kredit med Hensyn til Betalingen af Noget, man er forpligtet til at betale, derfor kan man ikke fri sig for Betalingspligten; det

forekommer mig at være umuligt. Smidlertid, dertil har den høitærede Indenrigsminister knyttet den Fortolkning, at saaledes skal denne Passus ikke være at forstaa. Meningen dermed var den, udtalte han, at Postvæsenet skulde kun være vedkommende Affender behjælpelig med at skaffe det Vorkomne tilveie igjen, men der staar i hele Konventionen ikke et eneste Sted talt Noget om at være behjælpelig; der staar kun talt om en bestemt Forpligtelse, saa jeg tror rigtignok, efter hvad jeg allerede har udviklet, at denne Definition af den ærede Minister ikke kan holde Stik. Smidlertid skal jeg endnu gjøre opmærksom paa, at naar den ærede Indenrigsminister sidst ogsaa sagde, at han egentlig ikke vidste, hvad denne Kredit saa skulde betyde, naar man under alle Omstændigheder var erstatningspligtig, thi saa kunde man ligesaa godt betale strax, ja saa er der efter Konventionen heller ikke den mindste Smule i Veien for, at det danske Postvæsen strax kan udbetale saadan Erstatning, forsaavidt Staden er tilstrækkelig bevist for Postvæsenet; thi der er nemlig ogsaa i Konventionen den Bestemmelse, at saa snart det affendende Postvæsen har betalt Staden, da er det Postvæsen, i hvis Land Tabet har fundet Sted, forpligtet til øieblikkelig at refundere det Postvæsen Beløbet, der har betalt. Altsaa, Postvæsenet risikerer slet Intet ved at betale strax; det kan ikke engang komme til at staa i længere Forstud, end det skal; thi efter Konventionen kan det heller ikke faae Noget ud af de andre Postvæsener, førend det kan bevise, at det selv har betalt. Men der er endnu i Konventionen et Stykke, som jeg tror er aldeles slaaende, og det er sidste Stykke af Artikel 8., der lyder saaledes: „Postbestyrrelsernes Ansvar“ — ikke Postbestyrrelsens, men Postbestyrrelsernes Ansvar — „med Hensyn til de i Brevne indeholdte angivne Værdier ophører, saasnart de rette Bedkommende have kvitteret for Brevene og modtaget dem“. Der er altsaa for det Første ikke Tale om noget enkelt Postvæsen, men der er Tale om alle Postvæsener, der have en vis indbyrdes Ansvarlighed, hvilken Tanke ogsaa gaar igjennem hele Konventionen; men dernæst staar der ogsaa, at deres Ansvar varer, lige indtil de rette Bedkommende have kvitteret for Brevene og modtaget dem. Sa nu vil maaste den ærede Indenrigsminister sige: „Rette Bedkommende“ forstaar jeg paa samme Maade, som jeg sidst forklarede, nemlig „paa rette Sted“, saaledes at naar Brevene ere afleverede til det første udenlandske Postkontor, og jeg har faaet min Kvittering, saa har jeg afleveret dem til „rette Bedkommende“. Men det gaar nu